

Sygn. akt II K 349/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Tyciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Marcin Szymczak

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Centrum-Zachód -----

po rozpoznaniu dnia 10 czerwca, 26 lipca, 29 września i 7 grudnia 2021 roku

sprawy:

W. R. s. Z. i G. z domu N. ur. (...) w O.

oskarżonego o to, że:

1. W okresie od marca 2013 roku do 15 kwietnia 2013r znęcał się psychicznie i fizycznie nad J. R. w ten sposób, że bez powodu wszczywał awantury, podczas których używał słów wulgarnych powszechnie uważanych za obelżywe, szarpał i popychał a w szczególności w dniu 03.04.2013r. będąc pod wpływem alkoholu wszczywał awanturę podczas, której zaczął uderzać pięściami po głowie i górnej części ciała w wyniku czego pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci guza okolicy potyliczno-ciemieniowej lewej o szerokości 8 cm, siniki w ilości sztuk dwie o średnicy 8 cm i 5 cm ramienia lewego, trzy siniaki o średnicy 2 cm ramienia prawego, zasinienia pojedyncze średnicy 3-5 cm okolicy kolan, powodując naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej siedmiu dni,

tj. o czyn z art. 207 § 1 kk

2. W okresie od Świąt Wielkanocnych w roku 2014 do lipca 2014 roku w T. w miejscu zamieszkania znęcał się psychicznie i fizycznie nad J. R. w ten sposób, że wszczywał awantury będąc pod wpływem alkoholu, podczas których ubliżał używając słów powszechnie uznanych za obelżywe, kontrolował ją poprzez przeglądanie wiadomości telefonu komórkowego a ponadto w okresie Świąt Wielkanocnych 2014 roku podczas pobytu u teściów pokrzywdzonej w C. podczas awantury zaczął uderzać rękoma po ciele pokrzywdzonej,

tj. o czyn z art. 207 § 1 kk

3. W okresie od grudnia 2014 roku do lutego 2015 roku w T. w miejscu zamieszkania znęcał się psychicznie i fizycznie nad J. R. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczywał awantury, podczas których ubliżał używając słów powszechnie uznanych za obelżywe a ponadto w dniu 11.02.2015 roku w T. w miejscu zamieszkania podczas awantury bił pokrzywdzoną pięściami po całym ciele, ciągnął za włosy, uderzał obcasem od buta po głowie, po plecach i górnej części ciała, kopał po tułowiu i kończynach oraz jeden raz uderzył otwartą ręką w twarz w wyniku czego pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci licznych sińców prawego przedramienia i ramienia, licznych sińców lewego przedramienia i ramienia, rozległych sińców przyśrodkowej powieki lewego oka oraz licznych sińców o średnicy od 20-50 mm, licznych sińców prawego uda średnicy od 10-30 mm, bolesności uciskowej żeber III-V w linii pachowej przedniej, żywej bolesności karku tuż poniżej kości potylicznej, powodując rozstrój zdrowia poniżej dni siedmiu

tj. o czyn z art. 207 § 1 kk

ORZEKA:

Po zastosowaniu art. 4§1kk:

I. oskarżonego W. R. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu, tj. przestępstwa z art. 207§1kk i za to na mocy art. 207§1kk wymierza karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego W. R. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach II i III aktu oskarżenia czynów, tj. przestępstw z art. 207§1kk i przyjmując, że stanowią one ciąg przestępstw na mocy art. 91§1kk i art. 207§1kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na mocy art. 85§1kk, art. 86§1kk i art. 91§2kk w miejsce orzeczonych kar pozbawienia wolności orzeka karę łączną 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

IV. na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej J. R. nawiązkę w wysokości 1000 (tysiąc) złotych;

V. na mocy art. 72§1 pkt 5 zobowiązuje oskarżonego w okresie próby do powstrzymania się od nadużywania alkoholu;

VI. na mocy art. 72 § 1 pkt 7a kk zobowiązuje oskarżonego w okresie próby do powstrzymywania się od kontaktowania się z pokrzywdzoną;

VII. zasądza od skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. Ł. P. 1848 zł (tysiąc osiemset czterdzieści osiem złotych) powiększone o stawkę podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielce posiłkowej;

VIII. zasądza od skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. W. S. 1680 zł (tysiąc sześćset osiemdziesiąt złotych) powiększone o stawkę podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu;

IX. zwalnia oskarżonego z obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi w toku postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	<i>II K 349/20</i>	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie			

<p>wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>Fakty uznane za udowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
<p>1.1.1.</p>	<p>W. R.</p>	<p>1. w okresie od marca 2013 roku do 15 kwietnia 2013r znęcał się psychicznie i fizycznie nad J. R. w ten sposób, że bez powodu wszczywał awantury, podczas których używał słów wulgarnych powszechnie uważanych za obelżywe, szarpał i popychał a w szczególności w dniu 03.04.2013r. będąc pod wpływem alkoholu wszczywał awanturę podczas, której zaczął uderzać pięściami po głowie i górnej części ciała w wyniku czego pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci guza okolicy potyliczno-ciemieniowej lewej o szerokości 8 cm, siniaki w ilości sztuk dwie o średnicy 8 cm i 5 cm ramienia lewego, trzy siniaki o średnicy 2 cm ramienia prawego, zasinienia pojedyncze</p>	

średnicy 3-5 cm
okolicy kolan, powodując
naruszenie czynności
narządów ciała na okres
poniżej siedmiu dni,

tj. czyn z art. 207 § 1 kk;

2. w okresie od Świąt
Wielkanocnych w roku
2014 do lipca 2014
roku w T. w miejscu
zamieszkania znęcał się
psychicznie i fizycznie nad
J. R. w ten sposób,
że wszczywał awantury
będąc pod wpływem
alkoholu, podczas których
ubliżał używając słów
powszechnie uznanych
za obelżywe, kontrolował
ją poprzez przeglądanie
wiadomości telefonu
komórkowego a ponadto
w okresie Świąt
Wielkanocnych 2014 roku
podczas pobytu u teściów
pokrzywdzonej w C.
podczas awantury zaczął
uderzać rękoma po ciele
pokrzywdzonej,

tj. czyn z art. 207 § 1 kk

3. w okresie od
grudnia 2014 roku do
lutego 2015 roku w T.
w miejscu zamieszkania
znęcał się psychicznie i
fizycznie nad J. R. w
ten sposób, że będąc
pod wpływem alkoholu
wszczywał awantury,
podczas których ubliżał
używając słów
powszechnie uznanych za
obelżywe a ponadto w
dniu 11.02.2015 roku w
T. w miejscu zamieszkania
podczas awantury bił
pokrzywdzoną pięściami

		<p>po całym ciele, ciągnął za włosy, uderzał obcasem od buta po głowie, po plecach i górnej części ciała, kopał po tułowi i kończynach oraz jeden raz uderzył otwartą ręką w twarz w wyniku czego pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci licznych sińców prawego przedramienia i ramienia, licznych sińców lewego przedramienia i ramienia, rozległych sińców przyśrodkowej powieki lewego oka oraz licznych sińców o średnicy od 20-50 mm, licznych sińców prawego uda średnicy od 10-30 mm, bolesności uciskowej żeber III-V w linii pachowej przedniej, żywej bolesności karku tuż poniżej kości potylicznej, powodując rozstrój zdrowia poniżej dni siedmiu</p> <p>tj. czyn z art. 207 § 1 kk</p> <p>z tym ustaleniem, że czyny opisane w punktach 2 i 3 stanowią ciąg przestępstw z art. 207 § 1 kk.</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>J. R. i W. R. od 29 grudnia 2012 roku pozostawali w związku małżeńskim. Było to kolejne małżeństwo dla obojga z nich. Od stycznia 2013 roku małżonkowie zamieszkali wspólnie z córką J.</p>	<p>zeznania J. R.</p>	<p>1-3, 29-30, 39, 140v-141</p>	

A. G.. Wówczas okazało się, że W. R. nadużywa alkoholu. W marcu 2013 roku mężczyzna zaczął wszczynać wobec żony awantury, podczas których używał słów wulgarnych powszechnie uważanych za obelżywe, a także szarpał i popychał J. R.. W dniu 03.04.2013 r. W. R. będąc pod wpływem alkoholu wszczął awanturę podczas, której uderzał J. R. pięściami po głowie i górnej części ciała, w wyniku czego pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci guza okolicy potyliczno-ciemieniowej lewej o szerokości 8 cm, siniaki w ilości sztuk dwie o średnicy 8 cm i 5 cm ramienia lewego, trzy siniaki o średnicy 2 cm ramienia prawego, zasinienia pojedyncze średnicy 3-5 cm okolicy kolan, powodując naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej siedmiu dni. Świadkiem powyższego zdarzenia była A. G.. W dniu 4 kwietnia 2013 roku J. R. skorzystała z pomocy lekarskiej. Awantury inicjowane przez W. R. miały miejsce do 15 kwietnia 2013 roku, następnie mężczyzna wyjechał do pracy w (...), skąd przyjeżdżał do domu co 2-3 miesiące na około tydzień. W. R. w Ś. Wielkanocne w 2014 roku wszczął kolejną awanturę wobec żony.

Podczas pobytu u jego rodziców uderzał J. R. rękoma po ciele. W. R. przebywał w Polsce aż do lipca 2014 roku. W powyższym okresie, będąc pod wpływem alkoholu, wszczywał wobec żony awantury, podczas, których ubliżał jej używając słów powszechnie uznanych za obelżywe. Nadto w powyższym okresie W. R. kontrolował żonę poprzez przeglądanie wiadomości jej telefonu komórkowego. Następnie ponownie wyjechał zagranicę do pracy. W okresie od grudnia 2014 roku do lutego 2015 roku, po powrocie do (...)W. R. znęcał się psychicznie i fizycznie nad J. R. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczywał awantury, podczas których ubliżał używając słów powszechnie uznanych za obelżywe. W dniu 11.02.2015 roku w T. w miejscu zamieszkania podczas awantury bił pokrzywdzoną pięściami po całym ciele, ciągnął za włosy, uderzał obcasem od buta po głowie, po plecach i górnej części ciała, kopał po tułowiu i kończynach oraz jeden raz uderzył otwartą ręką w twarz w wyniku czego pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci licznych sińców prawego przedramienia i ramienia, licznych sińców lewego przedramienia i ramienia,

<p>rozległych sińców przyśrodkowej powieki lewego oka oraz licznych sińców o średnicy od 20-50 mm, licznych sińców prawego uda średnicy od 10-30 mm, bolesności uciskowej żeber III-V w linii pachowej przedniej, żywej bolesności karku tuż poniżej kości potylicznej, powodując rozstrój zdrowia poniżej dni siedmiu. W dniu 13 lutego 2015 roku J. R. skorzystała z pomocy lekarskiej. Świadkiem wielu awantur była A. G.. J. R. również pokazywała zasinienia K. K. (1) - koleżance z pracy i opowiadała jej o zachowaniach męża. Pod koniec września 2019 roku J. R. wraz z córką wyprowadziły się od męża. W październiku 2020 roku małżeństwo J. i W. R. zostało rozwiązane przez rozwód z winy W. R..</p>			
zeznania A. G.	26-27, 141		
zeznania K. K. (1)	58, 142-142v		
opinia lekarska	6		
zaświadczenie lekarskie	42		
wyrok SO w Toruniu z dn. 29.10.2020 r., sygn. akt I C 2096/19 z uzasadnieniem	181-192		
W. R. nie był dotychczas karany sądownie.	informacje dot. karalności	73	

Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	zeznania J. R.	Sąd uznał zeznania pokrzywdzonej za wiarygodne i w dużej mierze na ich podstawie zrekonstruował stan faktyczny na gruncie niniejszej sprawy odnośnie relacji pokrzywdzonej z mężem i zachowania oskarżonego wobec niej. W pierwszej kolejności podnieść należy, że „sam fakt, że zeznania opisujące zaistnienie wskazanych zachowań zostały złożone przez osoby pokrzywdzone, które z tej racji mogą być zainteresowane wynikiem	

postępowania nie może sam przez się stanowić podstawy do poddawania tych zeznań w wątpliwość lub uznania ich za niewiarygodny dowód” (vide uchwała SN z 26.11.1976 r., VI KZP 11/75, OSNKW 1977/1-2/1). Zdaniem Sądu pokrzywdzona nie miałaby bowiem żadnych powodów, by opisywać zachowanie oskarżonego niezgodnie z rzeczywistością i w dużej mierze na ich podstawie zrekonstruował stan faktyczny na gruncie niniejszej sprawy odnośnie relacji pokrzywdzonej z mężem i zachowania oskarżonego wobec niej. W pierwszej kolejności podnieść należy, że „sam fakt, że zeznania opisujące zaistnienie wskazanych zachowań zostały złożone przez osoby pokrzywdzone, które z tej racji mogą być zainteresowane wynikiem postępowania nie może sam przez się stanowić podstawy do poddawania tych zeznań w wątpliwość lub uznania ich za niewiarygodny dowód” (vide uchwała SN z 26.11.1976 r., VI KZP 11/75, OSNKW 1977/1-2/1). Zdaniem Sądu pokrzywdzona nie miałaby bowiem żadnych powodów, by opisywać zachowanie oskarżonego niezgodnie z rzeczywistością. Pod koniec września 2019

roku J. R. wyprowadziła się od męża, zaś już po skierowaniu przeciwko niemu aktu oskarżenia zapadł wyrok rozwodowy, na mocy którego małżeństwo stron zostało rozwiązane z winy W. R.. W ocenie Sądu celem oskarżonej było doprowadzenie do ukarania męża za wieloletnie znęcanie się nad nią. Zdaniem Sądu gdyby pokrzywdzona chciała w tej sprawie opisać przebieg zdarzeń niezgodnie z rzeczywistością na niekorzyść W. R., to podałaaby dużo bardziej drastyczny opis tych sytuacji. Tymczasem J. R. zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i przed Sądem podkreślała, że awantury, które wszczywał jej mąż były związane z nadużywaniem przez niego alkoholu. Pokrzywdzona opisywała, że oskarżony wszczywał awantury w trakcie których nie tylko wyzywał ją w sposób wulgarny i obelżywy, ale i stosował przemoc fizyczną. Podkreślić należy również, że zeznania pokrzywdzonej nie są w tej sprawie dowodem osamotnionym. Znajdują one przede wszystkim potwierdzenie w zeznaniach A. G., ale także korelują z treścią zaświadczenia lekarskiego i opinii lekarskiej. Tym samym Sąd uznał, iż

		<p>zeznania J. R. odnoszące się do znęcania się nad nią przez męża są spójne i logiczne, a opisane przez nią sytuacje i zachowania oskarżonego rzeczywiście miały miejsce. Dlatego też należało dać wiarę konsekwentnym w zasadniczym zakresie zeznaniom pokrzywdzonej. Fakt, iż w miejscu zamieszkania pokrzywdzonej i oskarżonego nie miały miejsca interwencje Policji, czy też nie toczyła się procedura (...) nie świadczy, iż pokrzywdzona złożyła zeznania niezgodne z rzeczywistością. Takie zachowanie jest symptomatyczne dla ofiar przemocy domowej.</p>	
<p>zeznania A. G.</p>	<p>Świadek jest córką pokrzywdzonej i mieszkała wraz z nią i oskarżonym w okresach objętych zarzutami. Analiza treści jej zeznań utwierdza Sąd w przekonaniu, że polegają one na prawdzie i odpowiadają faktycznie zaistniałym zdarzeniom. Przede wszystkim świadek opisała zdarzenia, których była świadkiem, a także ogólnie odniosła się do relacji jej matki z ojczymem. Wskazała, iż zachowanie oskarżonego miało na jej matkę destrukcyjny wpływ, zaś okres, kiedy mężczyzna wyjeżdżał do pracy zagranicę stanowił dla nich wytchnienie.</p>		

	<p>Zaznaczyć trzeba, że depozycje świadka są wyważone. Świadek mimo bliskiej relacji z pokrzywdzoną nie próbowała przypisać oskarżonemu udział w większej ilości negatywnych zdarzeń, niż te, o których posiadała ona wiedzę.</p>	
zeznania K. K. (1)	<p>Świadek jest koleżanką pokrzywdzonej z pracy i nie zna oskarżonego. W swoich zeznaniach opierała się na informacjach pozyskanych od J. R., która opowiadała jej, że mąż nadużywa alkoholu i jest agresywny oraz kontroluje ją. Nadto wskazała, że widziała u pokrzywdzonej siniaki, a także, że J. R. informowała ją, iż wykonywała obdukcję. Mając na uwadze, że Sąd uznał zeznania pokrzywdzonej i jej córki za wiarygodne, analogicznie należało obdarzyć przymiotem prawdziwości zeznania świadka, które się o nie opierają.</p>	
	<p>Sąd uznał za wiarygodne dowody w postaci opinii lekarskiej, zaświadczenia lekarskiego oraz odpisu wyroku rozwodowego wraz z uzasadnieniem. Prawdziwość powyższych dowodów nie budzi wątpliwości i nie były kwestionowane przez żadną ze stron.</p>	

<p><i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
	<p>wyjaśnienia W. R.</p>	<p>Oskarżony konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W ocenie Sądu stanowią one w tej części realizację przyjętej przez oskarżonego linii obrony, która w zasadniczym zakresie ostać się nie może. W pierwszej kolejności należy podkreślić, że W. R. prezentował wersję wydarzeń rażąco odmienną od tej, którą zaprezentowała pokrzywdzona, oraz na której w dużej części bazował Sąd ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie. Oskarżony próbował ukazać J. R. jako inicjatorkę sprzeczek pod wpływem alkoholu, a nawet osobę, która stosowała wobec niego przemoc. Zdaniem Sądu ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika jednak ponad wszelką wątpliwość, że działania oskarżonego najczęściej podejmowane pod wpływem alkoholu, miały w zakresie objętym</p>	

		<p>zarzutem charakter powtarzalny i wielokrotny. Świadczą o tym zeznania pokrzywdzonej poparte zeznaniami świadków - A. G. oraz K. K. (2), a także zaświadczenie lekarskie i opinia lekarska dokumentujące obrażenia, których doznała pokrzywdzona. Jednocześnie żadne dowody nie świadczą o tym, że oskarżony był ofiarą przemocy fizycznej czy psychicznej.</p>	
<p>zeznania M. S., G. R. (1), Z. R., T. L., P. R., zeznania E. R., zeznania G. R. (2)</p>	<p>Zeznania powyższych świadków nie przyczyniły się do dokonania ustaleń faktycznych na gruncie niniejszej sprawy. Mimo, że powyżsi świadkowie nie są powiązani wyłącznie z pokrzywdzoną lub oskarżonym, to w swoich zeznaniach nie potrafili się odnieść do relacji pomiędzy małżonkami R.. Symptomatyczną w przypadku przestępstw znęcania się nad członkami najbliższej rodziny tendencją świadków do niechętnego wypowiadania się w tym zakresie. Wynika to w ocenie Sądu ze źle pojętej „niechęci do mieszania się w cudze sprawy”.</p>		
<p>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I, II, III	W. R.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. jest przestępstwem, o co najmniej podwójnym przedmiocie ochrony. Głównym przedmiotem ochrony jest rodzina, jej prawidłowe funkcjonowanie lub instytucja opieki. Drugim przedmiotem ochrony - w zależności od tego, jaką formę i natężenie znęcanie przybrało - będzie życie, zdrowie, nietykalność cielesna, wolność i cześć oraz godność człowieka. W wytycznych wymiaru sprawiedliwości w zakresie prawnokarnej ochrony rodziny Sąd Najwyższy stwierdził, że przestępstwo znęcania się godzi "(...) w podstawowe zasady współżycia w rodzinie, decydujące o jej spoistości i trwałości,</p>			

stanowi rażące naruszenie obowiązków rodzinnych i istotny czynnik wpływający na rozkład małżeństwa oraz rozbięcie rodziny, a w konsekwencji na osłabienie jej funkcji wychowawczej z dalszymi szkodliwymi tego następstwami dla rozwoju fizycznego, psychicznego i moralnego oraz procesu przystosowania społecznego dzieci i młodzieży".

Przestępstwo znęcania się, określone w art. 207 § 1 k.k., jest przestępstwem formalnym z działania lub zaniechania. Dla jego bytu nie jest wymagane spowodowanie jakichkolwiek skutków. W przypadku znęcania się, które pociągnęłoby za sobą skutki na przykład w postaci uszkodzenia ciała lub spowodowania rozstroju zdrowia, wchodzić w grę będzie kwalifikacja kumulatywna z odpowiednim przepisem określającym przestępstwo skutkowe (np. z art. 156, 157 k.k.). Znęcanie się może przybrać formę znęcania się fizycznego lub psychicznego. W pierwszym przypadku zachowanie sprawcy będzie polegało na zadawaniu cierpień fizycznych, jak na przykład bicie, duszenie czy inne zadawanie bólu.

Znęcanie psychiczne polegać będzie na dręczeniu psychicznym poprzez na przykład lżenie, wyszydzanie, straszenie lub zadawanie cierpień osobie, o której w tym przepisie mowa. Od strony przedmiotowej pojęcie "znęcania" oznacza zazwyczaj systematycznie powtarzające się zachowanie złożone z jedno lub wielorodzajowych pojedynczych czynności naruszających różne dobra, na przykład nietykalność ciała czy godność osobistą. Całość tego postępowania określonego zbiorowo, którego poszczególne fragmenty mogą wypełniać znamiona różnych występków (np. z art. 190, 191, 216, 217 k.k.), stanowi jakościowo odmienny, odrębny typ przestępstwa. Wyjątkowo za znęcanie się można uznać również postępowanie ograniczone wprawdzie do jednego zdarzenia zwartego czasowo i miejscowo, lecz odznaczające się intensywnością w zadawaniu dolegliwości fizycznych lub psychicznych, a zwłaszcza złożone z wielu aktów wykonawczych rozciągniętych w czasie (zob. Wytyczne...). Podobnie SN w uzasadnieniu wyroku z 27 lutego 2002 r. (II KKN

17/00, OSNKW 2002, nr 7-8, poz. 55) wyjaśnia, że znamię czasownikowe "znęca się" oznacza, że występ ten najczęściej jest realizowany przez wielokrotne zamachy, chociaż w sytuacji wyjątkowej wystarczy jednorazowe zachowanie.

Pojęcie "znęca się" należy interpretować w dużym stopniu obiektywnie, tzn. dla przyjęcia lub odrzucenia wystąpienia tego znamienia nie jest wystarczające samo odczucie pokrzywdzonego, a miarodajne jest jedynie hipotetyczne odczucie wzorcowego obywatela, czyli człowieka o właściwym stopniu socjalizacji i wrażliwego na krzywdę drugiej osoby. O przyjęciu znęcania się rozstrzygają, więc społecznie akceptowane wartości wyrażające się w normach etycznych i kulturowych. Za "znęcanie się" nie można jednak uznać zachowania się sprawcy, które nie powoduje u ofiary poważnego bólu fizycznego lub cierpienia moralnego, ani sytuacji, gdy między osobą oskarżoną a pokrzywdzoną dochodzi do wzajemnego "znęcania się". Pojęcie "znęcanie się" na gruncie art. 207 k.k. zawiera w sobie istnienie przewagi sprawcy nad osobą pokrzywdzoną, której nie może się ona przeciwstawić lub

może to uczynić w niewielkim stopniu. Nie jest zatem możliwe wzajemne znęcanie się nad sobą małżonków w tym samym czasie (V KRN 96/90, WPP 1993, nr 1-2, s. 56). Znęcanie się jest działaniem niezależnym od faktu, czy osoba, nad którą sprawca znęca się, nie sprzeciwia mu się i nie próbuje się bronić. Środki obronne stosowane przez taką osobę są usprawiedliwione, gdyż podejmowane są w obronie przed bezpośrednim bezprawnym zamachem na jej dobro. Nie można, przeto uznać, aby obrona osoby, nad którą sprawca się znęca, odbierała jego działaniu cechy przestępstwa (wyrok SN z 17 sierpnia 1970 r., IV KR 146/70, OSPiKA 1971, z. 2, poz. 41)

Przedmiotem bezpośredniego działania przestępstwa określonego w art. 207 § 1 k.k. może być osoba najbliższa (zob. art. 115 § 11 k.k.), inna osoba pozostająca w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy lub osoba nieporadna albo małoletni. Osoba najbliższa to małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo, powinowaty w tej samej linii lub stopniu, osoba pozostająca w stosunku przysposobienia oraz jej małżonek, a także osoba

pozostająca we wspólnym
pożyciu (art. 115 § 11 k.k.).

Sąd podziela pogląd
według którego
przestępstwo określone w
art. 207 § 1 k.k.
może być popełnione
umyślnie i to wyłącznie z
zamiarem bezpośrednim.
Przesądza o tym znamię
intencjonalne "znęca się",
charakteryzujące
szczególne nastawienie
sprawcy (por. również
wyrok SN z 21
października 1999 r., V
KKN 580/97, Prok. i
Pr. 2000, nr 2, poz.
7; por. O. Górniok,
S. Hoc, M. Kalitowski,
S.M. Przyjemski, Z.
Sienkiewicz, J. Szumski,
L. Tyszkiewicz, A. Wąsek,
Kodeks karny. Komentarz,
t. II, Gdańsk 2005, s. 193;
wyrok SN II KRN 6/95,
Prok. i Pr. 1995, nr 6, poz.
5).

Przenosząc powyższe
rozważania na grunt
niniejszej sprawy
stwierdzić należy, że
zgromadzony materiał
dowodowy, pozwolił na
przypisanie mu winy
w zakresie wszystkich
zarzucanych mu czynów,
zakwalifikowanych z art.
207 § 1 kk. Oskarżony
znęcał się nad żoną -
J. R. poprzez różnorodne
zachowania. Oskarżony
będąc pod wpływem
alkoholu wszczynał
awantury, podczas których
używał wobec żony słów
wulgarnych, kontrolował
jej telefon komórkowy, a

nadto stosował przemoc fizyczną - szarpał ją, uderzał, kopał i ciągnął za włosy. Dwukrotnie oskarżony spowodował u pokrzywdzonej różnorodne obrażenia ciała. Fakt, iż oskarżony dopuszczał się powyższych zachowań z przerwami był związany z tym, iż wyjeżdżał do pracy w (...) i nie miało to związku ze zweryfikowaniem przez niego swojej nagannej postawy. Należy również podkreślić, że zachowania oskarżonego cechowały się znaczną intensywnością, powtarzały się a wreszcie miały na celu wyrządzenie krzywdy pokrzywdzonej i były nakierowane na jej udręczenie. Okresy objęte zarzutami był udręką dla J. R., która musiała znosić nie tylko awantury wszczynane przez męża pozostającego pod wpływem alkoholu, ale i jego inne zachowania, które budziły u niej lęk i uniemożliwiały normalne funkcjonowanie.

Jednocześnie należy dodać, że trudno ustalić precyzyjnie pobudki czy motywację, która kierowała podsądnym, natomiast prawdopodobnie była to w głównej mierze po spożyciu alkoholu, którą w efekcie wyładowywał na żonie, a także chęć całkowitego podporządkowania sobie J. R.. Nie ma jednak wątpliwości, iż pokrzywdzona doznała

dolegliwych cierpień moralnych i fizycznych. Należało również przyjąć, że oskarżony działał w celu wyrządzenia krzywdy o charakterze psychicznym i fizycznym i był w swoich działaniach nieustępliwy, tym samym jego zachowanie należy określić jako umyślne. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 207 § 1 kk, przy czym Sąd przyjął, iż przestępstwa opisane w punktach II i III aktu oskarżenia stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 kk, albowiem zostały one popełnione w krótkich odstępach czasu (5 miesięcy) z wykorzystaniem takiej samej sposobności - stosowanie przemocy fizycznej i psychicznej wobec żony.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz			

zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
W. R.	I,II	I, II	<p>Za popełnienie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia Sąd wymierzył mu , na mocy art. 207§1kk karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach II i III aktu oskarżenia czynów, tj. przestępstw z art. 207§1kk i przyjmując, że stanowią one ciąg przestępstw, Sąd na mocy art. 91§1kk i art. 207§1kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Na podstawie art. 53 § 1 i 2 k.k., również mając na uwadze charakter czynów, których dopuścił się</p>

			oskarżony, okoliczności osobiste występujące po jego stronie oskarżonego, w szczególności, jego uprzednią niekaralność, jak również okoliczności związane z samymi czynami, m.in. różnorodność zachowań wobec pokrzywdzonej i okresy znęcania się nad żoną- Sąd uznał, że kary jednostkowe w wymierzonym rozmiarze są adekwatne i sprawiedliwe.
W. R.	III	I, II	<p>Na mocy art. 85§1kk, art. 86§1kk i art. 91§2kk w miejsce orzeczonych kar pozbawienia wolności Sąd orzekł karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres 2 lat tytułem próby.</p> <p>Sąd uznał, iż z uwagi na tożsamość podmiotowo-przedmiotową czynów, których dopuścił się oskarżony, w tym działanie na szkodę tej samej pokrzywdzonej, adekwatną karą będzie kara 7 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Przed wszystkim z uwagi na uprzednią niekaralność W. R. Sąd uznał, iż w stosunku do niego powinna być zastosowana instytucja warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby 2</p>

			<p>lat. W ocenie Sądu jest to odpowiedni czas w trakcie którego zachowanie oskarżonego powinno być poddane kontroli w ramach probacji.</p> <p>Kierując się zasadą wyrażoną w art. 4 § 2 kpk Sąd zastosował wobec oskarżonego ustawę obowiązującą w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów, jako względniejszą dla sprawcy. Na gruncie przepisów obowiązujących w czasie orzekania, Sąd byłby zobowiązany, w myśl art. 73 § 2 kk orzec wobec oskarżonego dozór, bowiem jest on sprawcą, który popełnił przestępstwo z użyciem przemocy na szkodę osoby wspólnie zamieszkującej.</p>
W. R.	IV	I, II	<p>Na podstawie art. 46 § 2 kk, Sąd orzekł wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej J. R. nawiązkę w wysokości 1000 złotych. Powyższa kwota ma stanowić rekompensatę dla pokrzywdzonej za krzywdy wyrządzone jej przez oskarżonego.</p>
W. R.	V	I, II	<p>Mając na uwadze, że do przypisanych oskarżonemu zachowań dochodziło kiedy ten był pod wpływem alkoholu i jak zeznała pokrzywdzona, to właśnie alkohol wywołuje agresję u oskarżonego, na</p>

			podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk Sąd zobowiązał oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu w okresie próby.
W. R.	VI	I, II	Na mocy art. 72 § 1 pkt 7a kk Sąd zobowiązał oskarżonego w okresie próby do powstrzymywania się od kontaktowania się z pokrzywdzoną. Orzekając w przedmiocie powyższego obowiązku Sąd uwzględnił przede wszystkim stopień ryzyka powtórzenia podobnych zdarzeń, których dopuścił się W. R. w przyszłości. Sąd miał również na celu przywrócenie pokrzywdzonej poczucia bezpieczeństwa.
Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego,			

zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę	
7. Koszty procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
VII	<p>Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. Ł. P. 1848 zł powiększone o stawkę podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielce posiłkowej, na podstawie § 17 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 20 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714).</p>
VIII	<p>Sąd zasądził od skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. W. S. 1680 zł powiększone o stawkę podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu, na podstawie § 17 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 20 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa</p>

	kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714).	
IX	Sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi w toku postępowania obciąża Skarb Państwa, na podstawie art. 624 § 1 kpk, bowiem osiąga dochód w wysokości 2000 zł netto.	
Podpis		